

ра-та, види ся; да е дала най-сладкы-ты зрацы
Тые сж живы кандила, кой-то тя распржснуба по
ливады-ты; виждь онжъ мухъ, коя свѣти съ едикъ
свѣтлинжъ приличнжъ на мѣсячинжъ—тж, носи съ себе
си фенерь, кой-то трѣбва да ъ води.

(Еме Мартинъ)

17 Една бора на Море-то.

Вѣтъръ-тъ ся утаява, вѣрия-то ся показва
добро за насъ; ные трѣваме подъ едно сиво и
мжглаго небо за пристанище-то на Даміетъ, земя-
та ся загубва отъ зрѣніе-то ны, прѣзъ деня плѣ-
вахме добрѣ; море-то е тихо, нъ нѣкои си прѣд-
вѣстни бѣлѣци на борж-тж явявать ся на първыя
и вторыя капетанинъ, и като ся мръкна, тя избу-
хва; вѣтъръ-тъ отъ часъ на часъ става студени-
чекъ; вълмы-ты мало по-мало, ставать по-голѣмы,
корабль-тъ скърца и ся смжцава; сичкы-ты вѣжїя сви-
рѣжтъ и пищѣжтъ отъ вѣтъра като металны жи-
лы; тѣизи остро и жяловни гласове приличжтъ съ ви-
кове-ты на грѣцкы-ты жены когато носжтъ тѣхно
нѣкое умрѣло; платна-та сж прибраны и корабль-
тъ ся таркала отъ едикъ бѣздикъ на другж, и вся-
кога като пада на странж-тж си, мащи-ты му ся-
кашъ, ще ся съборѣжтъ въ море-то като искоре-
нены дръвета, и вълма-та, коя-то ся распржсва от-
доло му, врп и покрыва ковертж-тж, само слугы-
ты и азъ останахме горѣ; чювать ся сѣканїя на
болнж и таркаленїя на ковчегы и покжщинны, кои